

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTĂ BISERICESCĂ-CULTURALĂ

ORGANUL OFICIAL AL EPĂRHIIEI ORTODOXE ROMÂNE A ARADULUI

Misiunile religioase pentru popor

de Arhim. P. Morușca

(Continuare.)

Păcatul și pocăința.

Omul a fost făcut după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Este cea mai aleasă făptură în trup, căci singur el este înzestrat cu minte înțelegătoare, cu simțiri alese și cu voie slobodă.

Menirea omului în lume este să cunoască și să lubească pe Dumnezeu-creatorul; să-l slăvească nu numai cu buzele, ci cu inima și cu fapta (Mat. 15. 8; 5. 16;) să l-se supună în frică și să-l slujască Lui; și prin aceasta, să-și lucreze fericirea pe pământ și să dobândească mântuirea sufletului, pentru viața și fericirea de veci.

În calea menirii omului se pune deacurmezișul păcatul. Păcatul e cel mai mare rău, ce ne poate împiedica. Se cade deci să adâncim ființa păcatului, să-l cunoaștem, ca să-i putem judeca marea răutate, să-i știm căuta leacul — prin căință — să ne lăpădam de el, prin hotărâre tare de a nu mai păcălui, păzindu-ne apoi de ademenirile lui.

I.

Păcatul este călcarea legii dumnezeiești cu voia și împotrivirea cu știință la voia lui Dumnezeu, punând voia noastră mai presus de voia Lui și prin aceasta, aducând vătămare Ziditorului și Binefăcătorului nostru.

Din neștiință, bunătatea lui Dumnezeu ne-a adus la viață, fără conlucrarea noastră și fără să aibă trebuință de noi.

Ce ești tu față de Dumnezeu? Lumea întreagă ori cât e de mare, în fața măreției lui Dumnezeu nu e decât o picătură (Is. 40. 15), un strop de roaună, pe care îl svântă înălța rază de soare a dimineții. Iar tu nu ești decât o pârlicică din acest strop — și totuși îndrăznești să te ridici împotriva Ziditorului și să-L vatemi?

Trupul tău? Iărână (Fac. 2. 7), carnea ta: iarbă ce se usucă (Is. 40. 7), viața ta: o umbră trecătoare, scurtă, plină de neajunsuri, expusă la primejdii, fără siguranța păcii, a sănătății (Iov. 14. 1—2).

Cugetarea ta? plină de gânduri deșarte, de închipuiri vinovate; priceperea ta: roabă patimilor, stăpânită de înclinări rele; singură, de sine, incapabilă de vre-un bine.

Fără ajutorul lui Dumnezeu, nimica nu suntem. Și totuși omul îndrăznește să se pună cu necuviință împotriva lui Dumnezeu. Și necuviințit îi adaugă nerecunoștința, îndoind răutatea vătămării, pe care l-o aduce prin păcat. Dreapta muștrare (Mihea 6. 3.)

Grozăvia păcatului o vom cunoaște din urmările lui. Îngerii au fost făcuți mult mai desăvârșiți decât omul, înzestrați cu toate darurile firești și cu harurile cerești. Mulți, orbiți de un singur păcat, al mândriei, cu gând de a se face asemenea lui Dumnezeu, — s'au răsvrătit. Dumnezeu nu l-a cruțat (II. Pentru, 2, 4), l-a aruncat din cer (Lc. 10, 18) în focul cel veșnic (Mt. 25, 41). Și ei au fost îngerii Dumnezeu n'a ținut seamă că au fost înveștiți cu toate darurile, nici de numărul lor mare, l-a pedepsit pentru un singur păcat, fără amânare, fără să le dea răgaz de căință, măcar că nu avuseră prilej să vadă mai înainte o pildă a dreptății Sale de a pedepsi.

Sufletul tău ce îți șoptește în taină? Tu nu ești înger; nu odată, de multeori ai păcăluit; tu ai cunoscut asprimea dreptății lui Dumnezeu, din atâtea căle ți-a descoperit Domnul: Cain, potopul, Sodoma și Gomora (Fac. 19), bogatul nemilosiv, (Lc. 16, 14—31, osândirea Ierusalimului (Lc. 21, 20—24), Anania și Saphira (Fapl. 5.)

Și îndeosebi cunoști urmările păcatului strămoșesc. Ce fericită stare aveau în rai. Desăvârșiți au fost zidiți ei în trup și suflet, înzestrați cu toate darurile; și al nemuririi Necunoscători de poftă necurate, neexpuși la dureri și boale, slobodi de grijile traiului, într-o grădină minunată, care le îmbia toate bucuriile, aleși moștenitori ai cerului. Nu le lipsea nimic spre a fi fericiți.

Doară duhurile rele, ingerii căzuți din cer, îl învidiau. Satana îl voia părtăși căderii și tovarăși de suferință. Ademenește pe Eva și pe Adam. Păcatul neascultării se săvârșește. Și pedeapsa e aspră: osândirea izgonirii din rai, la muncă grea, pe multă vreme, toată viața, până se vor înloarce în pământ (Fac. 3, 19). Au pierdut harul lui Dumnezeu, nu mai sunt fii și moștenitori ai Împărăției; poftele se trezesc, legea de patimi nestăpânite învâluie judecata lor și mintea se întunecă, firea se slăbănogeste; ochiul lui Dumnezeu în om, conștiința, orbește, credința lăncezește, puterea voinei slăbește, dedările la rău se țin lanț, păcatul trece în sânge și în oase. (Rom. 7. 15) Moartea își face intrarea în lume, căci „plata păcatului este moartea”. Și înaintea ei merge șireagul de boale, dureri și suferințe. Și după moarte, ce jalnică perspectivă: excluderea din fericirea, pentru care au fost zidiți și părășia cu duhurile rele, în iad.

Urmările păcatului strămoșesc au trecut asupra tuturor oamenilor (Pst. 50. 6). Păcatul strămoșesc e rădăcina mizeriei, ce apasă omenirea. Adevărat, nu e singur. Ci și păcatele noastre personale.

Păcatul strămoșesc se curăță prin botez. Rămâne doară slăbănogia, stricarea firii. Sufletul însă se curățește deplin, se face frumos și nevinovat. Chipul lui Dumnezeu se reface pe de-a ntregul în noi (Ps. 44. 3.). Dar îl urășim noi iarăși prin păcatele noastre¹⁾.

Din omul după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, păcatul face chip de animal și de diavol; Căci ce e omul mânios, dușmănos, bețiv, desfrânat decât un animal; și un diavol e hulitorul de Dumnezeu, disprețuitorul de cele sfinte, suduitorul, omul nesupus, nemulțumitor... Ca o lepră (Lc. 17. 12), ca o ciură e păcatul pe om. S'a întâmplat că unul văzând urâciunea și grozăvia ciurii a înebunit de frică. Dacă eu vă arăt fața urâtă a ciurii sufletești, nu vă veți perde mintea, ci nădăjduesc că veți folosi toată judecata minții și puterea voinții ca să vă scăpați de urâciunea păcatului.

Pentru păcatele omului pot fi multe cauze vinovate. Sunt păcate ce se moștenesc din părinți, prin sânge; vinovată poate fi creșterea rea, împrejurările de viață nenorocite, mediul stricat, neputințe trupesti, ori slăbiciuni spirituale; dar principalul vinovat e totuși omul

¹⁾ În ce chip urăște păcatul fața omului: Un mare pictor (Leonardo d'a Vinci) pentru a zugrăvi „Cina cea de taină” și-a căutat modele vii, între oameni, pentru icoana Domnului și a apostolilor. Mult a căutat până a găsit un tinăr ale cărui trăsături frumoase și nobile, ființa lui blândă și atrăgătoare, a putut slugi de model pentru zugrăvirea chipului Domnului. Au urmat apostolii. Și pictorul a lucrat mulți ani până ce să-i trebuia un om, după care să înfățișeze pe Iuda. Și-a ales un decăzut, cu fața schimonosită, ruinat de păcate. Când a fost gata și cu el și ia dat drumul, omul îi zise: „pe mine m'ai mai zugrăvit odată”. Și pictorul ascultă, cu multă durere de inimă, povestea omului decăzut, care stătuse model când a zugrăvit chipul Domnului. Dar pe urmă a ajuns între tovarăși răi, cu cari s'a dat la o viață păcătoasă, ce i-a schimbat întreaga înfățișare, în cât din chipul frumos, carea a slujit ca model pentru zugrăvirea Mântuitorului, în urmă a fost găsit model potrivit pentru zugrăvirea lui Iuda.

însuși. El poate să facă altfel. Nu trebuie să fie rău. Darul lui Dumnezeu e mai tare decât puterea Satanei, decât patimile, decât prilejul la păcat și dedările rele, pe cari i-le inspiră duhul rău. Și Dumnezeu dă fiecărui om harul Său, ca să devină fericit și să se mântuiască, numai să-l ceară în rugăciune ferbinte și să te lupți ca să-l câștigi. Așa s'au luptat sfinții și au biruit, măcar și ei au fost oameni în carne și în oase, au trăit în mijlocul aceleiași lumi, au fost chiar păcătoși, unii robiți de păcate grele, dar s'au smuls cu darul lui Dumnezeu. Invală dela ei să ai curaj și încredere în tine și în darul lui Dumnezeu!

Multe feluri de păcate sunt în lume. Sf. Grigorie le reduce la păcate din neștiință, din slăbiciune și din răutate.

Păcatele din neștiință de bună seamă sunt păcate ușoare. Adevărat, oricât ne mândrim în vremea de acum, cu știința și cunoștințele noastre, în lucrurile dumnezeiești suntem așa de neștiutori. Cum aduci vorba de lucrul religiunii, de o mai deosebită grijă a sufletului, numai decât auzi răspunsul: N'am știut. Dar nu ai îndreptățire. Domnul a spus-o: „De n'aș fi venit și n'aș fi grăit lor, păcat n'ar avea... (Io. 15,22) Este o neștiință din lipsa de învățare. Dar aceasta e vina omului: e lipsa lui de râvnă și de sârguință. Nu merge la biserică, nu ascultă o predică, nu cetește o carte de luminare a sufletului. Și nu o face de frică, ca să nu-l tulbure în viața lui păcătoasă.

Dar chiar nici cei ce n'au puțină să asculte o învățătură religioasă nu pot avea scuză, căci au legea firii, conștiința (Rom. 2, 14—15). Oricât de neînvățat ar fi cineva poate deosebi între bine și rău.

Mai vinovată e neștiința din mândrie și cu rea intențiune. Sunt oameni cari își zic în gândul lor, și uneori o spun tare: Noi știm înșine ce trebuie să facem, ce ne trebuie să ne mai asurzească cineva!“. Aceștia sunt cei ce umblă după capul lor, disprețuind Biserica, Sf. Scriptură, Sf. Taine, religiunea, poruncile (Io. 3, 19).

Sunt apoi **păcate din slăbiciune**. Slăbiciunea firei e rana pricinuită de păcatul strămoșesc. (Gal 3,17) E o pricină slăbiciunea, dar nu e o îndreptățire. Omul însuși nu vrea să fie tare, nu ascultă de îndrumarea bună, nu se ferește de prilejul la păcat. Nu vrea să-și stăpânească îndemnul firii stricate, nu se împotrivesc păcatului, prin puterea rugăciunii și prin împărtășirea cu sfințele Taine. Cine nu se duce pe punte, ci o ia prin apă, singur e vinovat de se înecă. Nu slăbiciunea, ci voința noastră e vinovată.

Dar totuși cele mai multe păcate din slăbiciune sunt păcate ușoare. Le numim și **greșeli**. O minciună pentru a scăpa dintr-o încurcătură, fără a aduce vătămarea cuiva, e un păcat ușor. Așa e lauda de sine, pentru a-și da importanță. Alte greșeli din slăbiciune: graba, pripierea la vorbă și la faptă, lipsa de prevedere, rățacirea gândului (distrat) la rugăciune, lipsa

de răbdare în neplăceri, vanitatea, ce se furișează în suflet, pe urma unor izbânzii... Și aceste greșeli și păcate sunt o vătămare a lui Dumnezeu. Sporindu-se multe aduc pierzare. Căci „strop cu strop se face-al mărilor potop.” Să nu te joci nici cu păcatele ușoare. Ele sunt pată pe suflet și deschid calea spre păcatul de moarte. Iuda purta punga (Io. 13 29), va fi luat câte puțin (Io. 12.6.), căci mult nu era. Dar cuprins de iubirea de argint a ajuns să vândă pe Mântuitorul. Păcatul desfrânării pornește întâi dela glume, dela vorbe cu două înțelesuri, trece la șoapte și apropiieri tainice, când se tocește conștiința păcatul e aproape. „Cel ce nu bagă de seamă de cele mici, prea ușor va cădea (Sirah. 19,1).

Păcatele grele vin însă *din răutate*, adică omul cu știință face rău, când ar putea urma altfel, după cum ne face luători aminte sf. Evanghelie. În vreme ce pilda altora ar trebui să ne îngrozească, păjaniile altora să ne înțelepțească, noi urmăm de voie patimilor.

Păcat mare e a face un rău, sau a grăi de rău, cu premeditare (cu înainte chibzuire); să cauți a câștiga o judecată cu înșelăciunea, cu jurământ fals, prin minciună să păgubești pe cineva, materialicește sau moralicește; să te folosești de buna credință a aproapelui; să bănuiești oameni de omenie; să te răzbuni; să ademenești pe cineva, ca să cadă în păcat; să te mândrești cu păcatele tale (Ps. 51. 1—4). Să te mândrești și cu însușiri (calități) bune încă e o scădere, dar a te fâli cu păcate...!

Cea mai mare răutate e a stăru în păcat, a încremeni în dedări rele. E mare rău a păcătui, dar a stăru în păcat e lucru diavolesc, căci aceasta este a disprețui răbdarea lui Dumnezeu, a nu te teme de judecătorul atotdrept, a iubi vrăjmașia cu Dumnezeu...

Nu se dobândește la fel iertare în spovedanie pentru un păcat săvârșit odată, de zece ori, de o sută de ori!

Păcatele grele, păcatele mari, nici ele nu sunt la fel de vinovate. Sunt păcate de moarte: mândria, iubirea de argint, curvia, pizma (invidia), lăcomia, mânia, lenea; păcate strigătoare la cer: uciderea cu voia, sodomia, asuprirea săracilor, oprirea plății lucrătorilor și a slujilor, defăimarea părinților trupești și duhovnicești; păcate contra Duhului Sf.: încrederea prea mare și nesocotirea în bunătațe și darul lui Dumnezeu, desnădăjduirea de mila Domnului, împotrivirea la adevărurile învățăturii creștine, lăpădarea de credința ortodoxă, părerea de rău pentru întinderea împărăției lui Dumnezeu în lume și a lucrării darului Duhului sf. și neînvățarea, din răutate, a celor neștiutori de lucrurile credinței. Păcatele acestea nu se iartă. (Mt. 12,31).

Sunt păcate contra credinței: eresia, schisma, apostazia, superstiția, indiferentismul, scepticismul, necredința (ateism, păgânism, idolatrie, — a se

lămuri și înțelesul celorlalte, întrucât e nevoie a se pune în vederea auditorului); păcate contra iubirii aproapelui: egoismul, fanatismul, (religios și național), pilda rea, clevețirea (calomnia), minciuna, înșelăciunea, semeția, jocul de noroc; păcate către sine însuși, către trup și către suflet.

Tu, creștine, cu ce păcate te simți împovărat, din neștiință, din slăbiciune, ori din răutate? Păzita-i poruncile, cele 10 ale Legii și cele 9 ale Bisericii?

Nu căuta îndreptățire (scuză). Înaintea lui Dumnezeu poți sta, ca în fața oamenilor. El e aloteștiutor. Recunoaște-ți vinovăția și te căește, te spovedește. El te va ierta, te va ajuta cu harul Său, ca să nu mai păcătuiești.

(Va urma).

Acțiunea socială a bisericii.

Nu mai poate nega nimeni faptul, că trăim în epoca marilor acțiuni sociale. Civilizația și cultura omenească până ieri alaltăieri era privilegiul unor oameni singuratici sau numai a unei păături sociale, în zilele în care trăim noi și mai ales în cele ce vor veni, dacă nu cultura, care cuprinde în sine și o viață morală tot mai puternică, dar civilizația va deveni tot mai mult un bun comun al tuturor oamenilor, începând dela palatele cele mai bogate până la colibele cele mai sărace.

Civilizația singură, fără să fie îmbinată și cu cultura, naște pe de o parte pretenții la o viață cât mai bună și cât mai ușoară, iară pe de altă parte provoacă întrebări asupra scopului vieții.

Agriculorul care înainte cu mil de ani zgâria pământul cu un lemn ascuțit nu întreba de ce e așa cum e și nu e altcum.

Muncitorul care înainte cu zeci de secole jumătate din viața lui împingea petrele la locul de zidire a piramidelor și cealaltă jumătate de viață și-o petrecea zidind, nu făcea reflecții de ordin sufletească.

Azi chiar în păturile pe care le socotim de jos, viața sufletească este vie cerând hrană sufletească din bășug și alinare ranelor trupesti. Civilizația chiamă la masa vieții îmbunătățite și pe omul de pe ultimă treaptă socială.

Biserica, care este mama ocrotitoare a tuturor, trebuie să țină cont de împrejurările sociale schimbate și să deie timpului aceea ce este a timpului. Cea mai înaltă virtute creștinească: iubirea de aproapelui nu se mai poate propaga azi numai în teorie, măcar de am fi

cu toți vrednici să stăm alături de Ioan Hristosom cu vorba. Dacă nu convingerile noastre despre natura iubirii, dar timpul cere ca această căldură a sufletelor creștinești să se întrușipeze zilnic baremi în jurul bisericii.

Nu știu, care biserică la oraș ori la sat va mai fi goală în Duminică și sărbători dacă lumea nevoiașă ar ști că după slujba adusă lui Dzeu ar primi o felioară de pâine în ușa bisericii. „Eftin mijloc de a aduce lumea la biserică” vor spune unii. Așa poate oricine să-și umple biserică cu săracii, cari vin la biserică cu gândul la pâine. Asta este, vor spune teoreticienii creștinismului, să aduci lumea la biserică prin idei mari și nobile. Va fi poate și așa, dar să ne punem mâna pe inimă și să mărturisim adevărul, că pe Hristos și biserică lui nu l-au iubit cei ce umblau după plăceri estetice în lăcașurile sfinte, ci flămânzii, nevoiașii, rupții, zdrențuiții și nenorociții. Între aceștia și între Hristos întotdeauna a fost comunicare și directă și sinceră.

Acei oameni pe cari soarta i-a distins cu bunătate nu prea vin la biserică când sunt poftiți ci atunci când viața izbindu-i cu ciocanele ei grele îi împinge în biserică unde speră să afle ultimul ajutor. Nu este iertat să ne facem iluzii, flămânzii și nenorociții au fost, sunt și vor fi publicul nostru. Așa că avem teren destul și pentru fapte și pentru vorbe mângâietoare.

„Și ieșind Isus a văzut mulțime mare și i-s'a făcut milă de ei și a vindecat pe bolnavii lor. Și făcându-se seară s'au apropiat către dânsul învățăceii lui zicând: *Locul este pustiu și oara a trecut, lasă mulțimea ca să se ducă în sate să-și cumpere bucate*. Ear Isus le-a zis: *Ei nu trebuie să meargă. Dați-le voi să mănânce* (I. Matei c. 14. v. 14—17).

Și noi preoții adevărilor mari și ai miliei răspundem săracilor cari ne așteaptă la ușile bisericii ca și învățăceii de odinioară. „Nu avem aici decât cinci pâni și doi pești”.

Suntem o biserică săracă care nu va putea oferi decât adevărul gol fără nici o bucată de pâine.

Dar dacă am încerca cu ajutorul lui Hristos să înmulțim pâinile puțin pe cari le avem.

„Ei, azi nu se mai fac minuni.”

Cine spune aceste vorbe are dreptate dar numai și numai în parte, fiindcă minunile cele dedemult și minunile de azi se arată numai sufletelor tari și neîndoieelnice.

Să pornim acțiunea socială a bisericii numai pe un teren îngust să dăm hrană săracilor în Duminică sau măcar la praznice mari și o să vedem că Hristos are să fie alături de noi

și o să înmulțească iarăși pâinile ca odinioară în locul pustiu. Caritatea aprinsă odată cu nădejde are cu ajutorul Domnului să ieie foc mare.

În biserică veche creștină săracii săturați cu pâinea lui Hristos s'au prefăcut în ostașii ei cei mai glorioși și cei mai neînfricați.

Din agapele servite celor bătuți de soarte odinioară a sărit schinteia dragostei în inimile caritabile ale celor mai distinși patricieni. Este o lege străveche că vorba naște vorbe și fapta fapte.

Nu cred că se vor celebra mai frumoase servicii Dzești în bisericile noastre decât acelea cari se vor termina cu cuvintele: „Și acum biserică noastră săracă va oferi la ușile ei câte o bucată din pâinea lui Hristos”.

Se vor înmulți însă, spun cei ce au teamă, — săracii la ușile bisericilor noastre ca nisipul mării.

Nu vă temeți! Cu cât vor fi mai mulți săraci cu atât va crește mai mare și mai puternic valul iubirii în jurul bisericii noastre, fiindcă fraților și Domnilor, nimeni nu știe să fie mai recunoscător și mai bun apostol al sfintei noastre biserici decât zdrențurosul care își duce tremurând la gură bucată de pâine primită baremi Duminică.

Frumos! Dar locul e pustiu și azi ca și pe vremea lui Hristos. Adevărat, e pustiu azi când am uitat cât de mult iubește Domnul mila și la caz de lipsă a face să răsară și din pietrii.

Să nu ne îndoim ci să credem. Dacă Dzeu a lăsat pe lume un soare fizic care dă viață tuturor trupurilor trecătoare ca iarba, mai are și un soare duhovnicesc care va da viața tuturor sufletelor pe cari noi le credem moarte dar ele nu sunt moarte ci așteaptă numai o singură rază de lumină cerească ca să învie și să făptuiască.

„Dați-le voi să mănânce” această poruncă alui Hristos sună azi mai puternic decât oricând, cerând lumea nevoiașă și multă, plăcerea celei mai slăvite virtuți creștine, a iubirii de aproapele.

Dr. Șt. Cioroianu,
protopop.

Citiți și răspândiți

„Biserica și Școala”

Introducerea

În scaunul protopopesc al Ineului a C. P. Mihail Cosma.

În ziua de 12 Ianuarie s'a oficiat cu un fast neobicinuit, introducerea în scaunul protopopesc al tractului Ineu a C. P. Mihail Cosma fost paroh în Răpsig.

O zi de sărbătoare sinceră. Iarna își ridicase pentru un moment pânzele sale aspre și în locul crivățului, soarele ca părtaș al prăznirii își trimitea razele sale reci dar curate. Sufletele sbiuciumate de greutatea vieții, așteptau de mult această zi care să le mângâie. Privirile spre acea zi erau însă ca razele soarelui de iarnă, reci, sceptice — caractere ale veacului nostru, căci nu aveau speranța unei mângâieri. Prezența P. S. S. Dr. Grigorie Gh. Comșa, îndemnul la unire și dragoste frățească, au spulberat scepticismul din sufletele noastre.

Cinstea pe care a făcut-o P. S. S. alături de un înalt demnitar al Statului Român D-l St. C. Pop președintele Camerii Deputaților unui umil slujitor al altarului și vechi luptător pentru ideea națională, a făcut ca să răsară în sufletele participanților dragostea, cu cea mai rară floare de pe lume, recunoștința.

Înălții oaspeți P. S. S. și Șt. C. Pop, însoțiți de P. C. S. Mihail Păcățean consilier eparhial, Ioan Georgia revizor eparhial, Prof. C. Teodorescu senator, Const. Dianu colonel, prof. Ardelean Ilie și P. C. S. Mihail Cosma, care i-a întâmpinat în gara Șiria, au sosit în Ineu la orele 9 dim. Pe peronul gării așteptau câteva sute de oameni. Au fost primiți de către D-nul A. Oanea pretor. În public remarcăm pe D-nii: Dr. T. Burdan notar public, P. Dârlea fost deputat și toți preoții tractului. Dela gară oaspeții au fost conduși în trăsurile trase de câte patru cai alături de un banderiu de călăreți cu cai albi, îmbrăcați în frumosul costum național, în bubuitul neconținut al treascurilor.

Serviciul divin a fost oficiat de P. S. Sa asistat de patru protopopi și 12 preoți. Răspunsurile liturgice au fost date de corul plugarilor din loc, condus de D-l Dr. Vasile Voștinariu avocat. La priceasnă P. S. S. printr-o cuvântare care ne-a ridicat sufletește, arată cari sunt însușirile unui bun preot, chemat să lupte pentru biserica ortodoxă. În convingerea că noul introdus păr. Mihail Cosma posedă aceste însușiri și pentru dragostea ce o păstrează pentru C. Sa, a venit în persoană să-l întro-

ducă ca protopop al Ineului, unde a fost vechea reședință episcopescă. A vorbit apoi noul introdus, rostind următoarea vorbire:

„Mărire Ție celui ce mi-ai arătat mie lumină! Împărate ceresc, D-zeule Părinte atotțiitorule, Fiule unule născut, Isuse Hristoase și Duhule Sfinte, bine Te cuvânt, mă închin Ție, îți mulțumesc Ție, Te măresc pe Tine” pentru toate binefacerile ce le-ai revărsat de prisos asupra mea. „Fie Doamne mila Ta spre mine” nevrednicul robul tău, „precum am nădărdit și eu întru Tine! Bine ești cuvântat, învață-mă îndreptările tale, căci la Tine am scăpat învăță-mă să fac voia Ta, că tu ești Dumnezeuul meu și la Tine este izvorul vieții! Întru lumina Ta voi vedea lumină, tînde îndurarea Ta tuturor celor ce Te cunosc pe Tine”. (Din doxologia cea mare).

Preasfințite Stăpâne!

Preacucernici Părinți!

Iubiți Creștini!

În aceste momente, atât de însemnate, pentru mine, umilul slujitor la altarul D-lui, din învălmășagul de emoții, din marea frământare, din zbuciumul ce stăpânesc acum sufletul meu, mi-se desprind în mod mai pronunțat 2 sentimente, cărora datoria îmi impune să le dau exprimare aci după cum îmi vor îngădui siabele mele puteri; și anume mă stăpânește un sentiment de *sinceră grațitudine, de adâncă și sinceră recunoștință, de calde mulțumiri pentru Preasfințitul meu Stăpân*, care în dragostea Lui imensurabilă față de Biserica noastră strămoșească și de toți fiii ei, după muncă necurmată, prea obositoare, prea intensivă, prea istovitoare, cu periclitarea sănătății sale atât de scumpă tuturor românilor de bine, mi-a făcut parte de aceasta neașteptată distincțiune, coborându-se în mijlocul nostru, *spre a arăta datoria și marea răspundere ce le are la noi un șef de tract protopresbiter*, și în deplină cunoștință a nimicniciei mele par'că mă genează aceasta neașteptată distincție.

Mă stăpânește apoi un sentiment de mare și serioasă îngrijorare, că oare volu fi eu în stare să satisfac cel puțin în parte speranțelor ce se leagă de viitoarea mea activitate; pentru aceea și în cursul acestor 2 ani, decând conduc de fapt acest tract, atât de bine și de conștient administrat de distinsul meu antecesor, trecând prin deosebitele faze, deși am avut succese personale reale, ca cele a numirii de adm. ppsc, a alegerii membrilor adunării electivă, a alegerii de ppsbiter, a numirii, a întăririi și astăzi a introducerii, nici odată nu m'am putut bucura, n'am putut să savurez aceste succese, căci ca sabia lui Damocle pururea a atârnat și atârna asupra mea întrebarea, oare cât și ce volu putea da eu din totul ce se așteaptă dela mine? Oare cât și ce volu putea eu îndeplini

din frumosul program, pe care Preasfinția sa atât de splendid, atât de măestru, dar și atât de clar și de precis l'a fixat aci, ca și cînosură pentru protopresbiterii de sub înalta sa oblăduire? Oare nu sunt iluzii deșarte toate așteptările cari mă încunjoară? Azi iluziile sunt numai spirite vagabonde ale frumseților moarte, cari apar în apropierea cîmîtîrelor, pe cînd datoria noastră a păstorilor de suflete este, să mîntuim de peire frumsețile tainice și ascunse ale vieții, în așa fel ca să nu le omorăm prin purtarea noastră, prin atitudinea noastră, prin activitatea sau neactivitatea noastră. Oare voiu putea eu îndruma munca și activitatea preoților împreună cu mine lucrători în via D-lui, ca în viața comună, obicinuită, de multe ori brutală a celor aproape 40000 de suflete ort. din acest tract protopresbiterial, să descoperim posibilitățile minunate, cari se ascund în adîncul vieții fiecăruia? Da, mă așteaptă o muncă grea și plină de răspundere! Azi a fugi de pe cîmpul de luptă nu înseamnă rezultatul bătăliei, ci numai amînarea ei, iar datoria noastră a păstorilor de suflete este să ne nîzim, din toate puterile, să luptăm cu curaj zi de zi, ca să fim stăpînii neînfricoșai pe viața păstorilor noștri, dar nu ca tiranul asupra robului său, ci ca și artistul desăvîrșit asupra temel sale. Voință am și voiu încerca să-mi îndeplinesc chemarea, avînd ca și armă și pîvază credința tare și neclintită în darul și ajutorul lui D-zeu, aceea credință care m'a ajutat totdeauna în cele mai grele împrejurări ale vieții mele, și aceasta credință neșovăelnică în darul și ajutorul lui D-zeu, voiesc să o imprimiez la toate ocaziunile în inima preoților colaboratorilor mei și prin ei și în viața credincioșilor noștri; și acesta este cel dintîiu punct din programul viitoarei mele activități.

Am avut de multe ori fericirea să admir nu numai activitatea binefăcătoare depusă în interesul bisericeii strămoșești, ci și dragostea curată și caldă față de neam și țară a Preasfințitului nostru Părinte Grigorie, și simțind în inimă aceeași dragoste mare și caldă pentru biserică, pentru neam și țară, voiu arăta cel mai sincer devotament, supunere și ascultare filască față de Preasfinția sa, neșovăind însă a mărturisi totdeauna adevărul și arătînd fără înconjur sau părtinire starea de fapt, starea reală a lucrurilor, acesta este al doilea punct din programul meu.

În viața aceasta pămîntească nimic nu-mi pare mai scump, sau mai de preț, decît credința religioasă, respective credința în D-zeu și în de cel mai nefericit oameni din lume pe acela, cari nu au aceasta credință. Pe mine nimeni cu nimic nu mă poate jigni mai mult, decît atingînd, batjocorînd sau disprețuînd credința mea religioasă, în urmare ca și ortodox convins voiu propaga și voiu cere respectarea convingerilor religioase a fiecăruia, pacea, înțelegerea și buna conviețuire cu toate confesiunile, întru cît nu manifestează tendințe dușmănoase și dăunătoare bisericii,

neamului și patriei noastre iubite, sau întru cît nu propagă idei subversive, protivnice ordinii publice și bunelor moravuri; voiesc să ne arătăm la toate ocaziunile ca și „eclasia docens“, chiar și atunci, cînd la anume împrejurări va trebui să fim „eclisia militans“, vom întrebuița numai armele obicinuite ale „eclisiei docens“. Al III-lea punct al programei mele.

În ceea ce privește relațiile mele cu preoțimea tractuală, îl rog să-și aducă aminte de cuvintele d-zeescului nostru Mîntuitor, carele a zis: „În lume scârbe veți avea, dar îndrăzniți, căci eu am biruit lumea“. De multe ori slujba noastră ni se pare foarte grea, de multeori trebuie să îndurăm fără vină atâtea batjocuri, ocări, necazuri și suferințe, căci lumea plină de lașitate atacă pe drept sau pe nedrept în rîndul întîiu pe preoți, neavînd teamă de aplicarea imediată a corecțiunii sau a sancțiunilor și cînd nu vedem nici o recunoștință din partea oamenilor întru îndeplinirea chemării noastre sfînte, noi atunci trebuie să luăm curaj, răbdare și putere cerească din învățăturile D-lui nostru Isus Hristos, ca devenind eroii misiunii noastre sublime să ne cîstîm, să ne iubim, să ne prețuim slujba noastră, ca apoi să o îndeplinim nu ca o robotă la care ne-am înjugat, ci ca și o jertfă plăcută și fericită pe care o aducem mulțămire lui D-zeu, pentru-că ne-a primit să fim colaboratorii săi, întru transformarea spre bine a lumii sale. În mijlocul valurilor de griji și al năcazurilor de tot felul noi trebuie să plasăm credință, nădejde și dragoste, căci numai atunci sufletul nostru se va umplea de recunoștința acelor pentru cari purtăm sarcinile; iar mîna cea sfîntă, atotputernică alui D-zeu ne va povățui și ne va ajuta. Ceasurile de suferință se vor prefăce pentru noi în expresia unor taine sfînte și binecuvîntate, deoarece-că cînd sufletul se coboară mai adînc, cînd suferințele îl desbracă de mîndrie, de superficialitate, de tot felul de pretenții, atunci e mai aproape de D-zeu, ca Heruvimii și Serafimii cari zboară împrejurul scaunului mîririi sale. Dar curajul și răbdarea și în urma lor și recunoștința le putem cîștiga numai dacă vom apropia, vom prinde și vom purta pe Isus în sufletele și în viața noastră și prin El să îmbrăcăm podoabele curate și adevărate ale învățurii creștine atât lumea noastră internă, cît și cea externă. Să plantăm pe Isus prin noi, prin purtarea noastră, prin munca noastră și în sufletul și în viața credincioșilor noștri. Aceste le cer, le pretind în dragoste frățească, așteptînd, ca fiecare Părinte sufletească să-și facă pe deplin datoria și mai pre sus de toate: „Așa se lumineze lumina noastră înaintea oamenilor ca văzînd faptele noastre cele bune, să preamărească pe Tatăl nostru care este în ceruri.“

În fine am oarecare datorință și față de sediul protopoplatului, față de aceasta de D-zeu binecuvîntată comună, cu un frumos trecut de însemnătate istorică, dîinloară loc de reședință episcopescă, locul

natal și de reședință a marelui și învățatului mitropolit martir Sava Brancovici, care comună nu s'a putut ridica la starea de înflorire posibilă, în urma multelor certe și neînțelegeri, ce au bântuit aci aproape totdeauna, — voiu încerca să caualizez toate aceste neînțelegeri, restabilind pacea și bunăînțelegerea în mijlocul tuturor locuitorilor din comună, chemând la muncă frățască pe toți, fără deosebire de credință și de limbă, având în vedere ridicarea și înălțarea locului unde ne-a așezat providența divină, atât în privința morală și culturală cât eventual și în cea economică.

După aceste invocând încă odată ajutorul atotputernicului Dumnezeu întru îndeplinirea slujbei mele, Vă rog Preasfințite Stăpâne, că primind omagiile noastre pline de sinceră recunoștință, de alipire și devotament, Să ne dați binecuvântarea arhierască preoților și întregului popor, pentru cari și noi Vă urăm din tot sufletul și din adâncul inimii noastre: „Intru mulți ani Stăpâne Preasfinte.”

După terminarea serviciului divin s'a dat un banchet în onoarea oaspeților și a noului introdus. Au luat parte 110 persoane: P. S. Sa, Dr. Ștefan C. Pop, Dr. C. Sorban, prim protopop rom. cat., Colonel Dengi, Dr. Gh. Crișan deputat, prof. Teodorescu senator, Colonel C. Dianu, M. Păcățianu, I. Georgia, Dr. I. Grozda, Pavel Dârlea, Dr. T. Burdan, consilier C. Popa, prof. Ardelean Ilie, Onescu Corneliu, Dr. Farkas Ladislau jud., Dr. Hauska Robert, Dr. F. Balogh, P. Marșieu, P. Nagy, Ing. T. Dan, I. Nicolescu, T. Herbei, D. Moldovan, C. Lucaci, Dr. P. Faur, I. Oniga jud. Ștern Iakob rab., Lavru Florian diacon ceremonial, Dr. N. Petica, Ilarie Crișan, Lt. Dr. Bacruban, Lt. Diaconescu, Nicolae Valea primar, preoții din tractul Ineuului și alți fruntași țărani din Ineu și jur.

Au toastat: P. S. S. Episcop Grigorie pentru Majestatea Sa Regele Mihail I. D-l Șt. Cicio Pop președintele Camerei Deputaților pentru P. S. Sa, Păr. I. Georgia revizor eparhial, pentru D-l Șt. C. Pop, Păr. Ursuțiu urează mulți ani noului introdus în numele preoților tractuale. În numele tractului toastează Pavel Dârlea, iar în al parohiei D-l Dr. T. Burdan. Aduc elogiul noului introdus și D-l Dr. Grozda avocat Buteni, iar D-l Dr. Gh. Crișan deputat salută prin cuvinte bine simțite prezența reprezentanților armatei. P. C. Să, Mihail Cosma noul presbiter mulțumește tuturor acelor, cari l-au onorat prin prezența lor și au luat parte la sărbătorirea introducerii D-sale. Banchetul a decurs în cea mai perfectă armonie, fără a se lua în considerare unele chestiuni de ordin personal. Intr'un entuziasm sin-

cer participanții au aclamat cu urale nesfârșite pe înalții oaspeți și pe mult iubitul lor, și al poporului, Păr. Mihail Cosma.

Dorim P. S. Sale mulți ani pentruca prin prezența și indemnurile P. S. Sale să atrofieze pornirile dușmănoase și să creeze atmosfera de pace și bună înțelegere, până și în sufletele credincioșilor din cele mai lăturalnice comune ale Eparhiei.

INTRU MULȚI ANI STĂPÂNE!

Herbei Teofan
adm. par.

Insetați după Iisus!

— Meditație —

„Mi-a sete”
Ioan, 19, 28.

Odată, am auzit pe o țărăncă foarte evlavioasă spunând uneia alte femei, că omul în agonie fiind, atunci când cere apă ori mâncare, se pare numai că cere aceasta, el de fapt însă cere pe Iisus, cuminecătura, hrana spirituală pe care l-a oferit-o preotul de atâtea ori.

M'am gândit la aceste cuvinte și apoi m'am întrebat: într'adevăr, oare este cu putință ca un om în pragul unei vieți pe care n'o cunoaște, pe care însă o presimte neînduplecată, un om, care a trăit o viață adesea nu așa cum l-a cerut-o Iisus, un om care a trăit numai pentru corp și care simte neîndoișor că de aci înainte n'are să mai trăiască cu acest corp, un astfel de om, este de crezut să mai ceară ori să mai poștească ceva pentru corp? Ar fi prea mare ironia „omenes-ului” din om dacă și ultima clipă, clipa de spiritualizare, de încercare, ar fi întinată de o poftă sensuală. Oare într'adevăr, refrenul vreunui simț să încheie viața aceasta pământească? Atât de „om” să fie omul?... Pentru un creștin evlavios e așa de natural și de mângăietor să creadă că nu. Pentru el, aci omul încetează de a mai fi om. Spiritualizându-se, setea lui de data aceasta este sufletească. Aci nu mai cere apă și mâncare; chiar de le-ar apropia pe acestea de gură ele nu servesc decât ca mijloc de exteriorizare a gândurilor ultime. „Sufletul său urăște pâine și pofta lui mâncarea cea mai aleasă” (Iov 33, 20). Acestea le-a avut o viață întreagă, pentru acestea a trăit până aci. Simțurile îi sunt sătule. Încă o singură satisfacere a lor le-ar sili să capituleze cu un minut mai degrabă.

Acum vrea ceeace a vrut așa de rar sau poate de loc. Vrea ceeace l-a oferit Iisus până azi, și el a respins cu atâta efînătate. Da, da.. de data aceasta l-se pare, că zgomotul și uruiul vieții a mai încetat și acum aude mai deslușit ca de obicei, — dar mai lugubru, — harfa divină cântând cântarea veche: „Gustați și vedeți cât de bun este Domnul” Ah! cu

câtă stăruință și îndărătnicie strigă el „stai clipă”: stai să gust căci acum te-am înțeles. Cu câtă patimă zice: Dă-mi numai o oră de viață, ca să pot repara răul ce l-am făcut și să fac binele pe care nu l-am făcut. Dați-mi o clipă numai, ocaziunile de fapte bune pe cari nu le-am folosit; dați-mi Cuvântul, dați-mi pe Iisus aci în suflet, căci e prea greu și nu se poate smulge din trup. Dați-mi să mă îmbăt cu adevăr, cu iubire, cu nemurire, cu apa aceea minunată despre care a zis că bănd-o nu însetezi în veci; dați-mi că prea mă sufoacă ceea ce am iubit până aci, ceea ce m'a adăpat până aci. Dar vail setea l-a venit prea târziu și numai odată se moare...

Și Iisus a zis „Mi-e sete”. Și a cerut ceva pentru corp, pentru corpul slab și batjocorit, dar numai după ce l-a stăpânit pe acesta o viață întreagă, hrănindu-se cu duh, trăind pentru cauza Tatălui Său. Era îndreptățit ca în ultima clipă să-și pună mâna pe rana Lui, după ce o viață întreagă vindecase atâtea ale altora. Era drept să profite, să pretindă lumii acestuia un strop din apa ei acrită, după ce El îi dase o „apă vie”!

Și totuși, până și acest act corporal și pământesc, Iisus nu vrea să-l lase fără nimbul cristian. Iisus zicând numai la sfârșitul căii „Mi-e sete” vrea să ne arate prin aceasta, după ce trebuie să înseteze întâi un creștin: după viața spirituală creștină. Aceasta să primeze celel corporale. Cauza lui D-zeu să eclipseze cauza noastră.

Iisus aci zice: Inversați viața voastră; trăiți cum am trăit eu, cereți cum am cerut eu (așa cum v'am învățat în Rugăciunea dominicală) și apoi murind, veți avea dreptul să ziceți ce am zis eu.

Insetați cum însetează cerbul după izvoarele apelor; și „Dacă însetează cineva să vie la mine și să bea” să vie, căci „cel ce va bea din apa pe care-i voi da-o eu, nu va mai înseta în veci”. Cu toate că avea apa aceasta fermecată, Iisus a murit setos și strigând: „Mi-e sete”. Mi-e sete de vieți creștine, mi-e sete de Idealul propovăduit de mine, de iubire, de adevăr, de pace; mi-e sete de tot ce am semănat și v'am dat; mi-e sete de rodul muncii mele. Aș vrea să-l văd măcar pângurit și apoi să vă părăsesc cu seninătate. Potoliți-mi setea căci sunt „aproape de peire”!

Și L'am lăsat să moară setos... Nu l-am potolit setea... Apa ne-a fost acră și nu e dulce nici azi. N'am vrut să credem Celui setos și de aceea nu știm nici noi ce e setea spirituală. Nu ni-e sete de Iisus, căci azi, — când nu ne mai răstignim semenii ci îi simim să se răstignească singuri, așa cum zice un autor de al nostru, — azi am fi gata să-L convingem într'un limbaj de cazuistică modernă, că e utopie, că e'ar parodia cu viața în felul acesta când numai o singură viață ni-e dat să avem. Cred că l-am dovedit în mod dibaci că rostul suprem al vieții este să-l atorci toată fericirea posibilă. Am dovedit că e

netrebnic să te mulțumești cu „fericiri așa de efimere” în vreme ce atâtea alții, cu care tu ai plecat într'un pas, și-o iau înainte și se situează bine.

Nu ni-e sete de mântuire. Secolul al XX-lea are atâtea surrogate... Adesea, da, ni-e sete; dar la prea puțin în felul indicat de Iisus. Dintr'o stare de spirit bolnavă și ahtiată după senzații noi, voim să ne mântuim și să ne eternizăm care de care mai original. Bogatul prin avere. Săracul fiindcă îi lipsește averea, face și el ce poate și ce îi permite legea: își schimbă credința până la „celebritate”. Așa se explică materialismul bogatilor și erezia săracilor ignoși. Iată cuvintele păgâne ale unui creștin modern: „Aș vrea să mă mântuiesc și aș primi mântuirea chiar și de la Satana dacă ar fi în stare să mi-o dea” și iată cuvintele puțin mai creștinești ale unui păgân dintr-o carte a lui Plato (Nic. II. 22). Aci Socrate având o discuție cu Alcibiade, îi arată acestuia corupțiunea în care a căzut neamul omenesc și necesitatea venirii unei ființe supranaturale ca să-l mântuiască, când deodată Alcibiade entusiasmă și îl întrerupse zicând: „Ahi de ar veni în fine, ahi de nu ar întârzia, ahi de ar veni să resfire întunecimeal Ori cine ar fi acela eu îi voi urma bucuros numai să mă facă mai bun”.

Să ne lăsăm și noi însetați, căci zice Cartea Sfântă, „O voi toți cei însetați veniți la ape” (Isaia 55, 1) „Căutați pre Domnul, cât încă se poate afla, chemați-l cât încă este aproape” (Isaia 55, 6).

„Amin! Vino, Doamne Iisuse” (Apoc. 22, 20)

G. Perva
cand. de preot

Mulțumită publică.

Subsemnatul în numele consiliului parohial din loc și pe calea aceasta aduc cele mai călduroase mulțămiri bunului creștin: Dlul Dr. Iustin Marșeu prefectul Județan, pentru ordonanțarea sumei de 10.000 Lei, ca ajutor la cumpărarea clopotului al III-lea la biserica din loc.

Asemenea aduc sincere mulțămiri generosului sprijinitor al Bisericii noastre Dlul Dr. Emil Micloș adv. și deputat sinodal, la al cărui intervenție Doamna văd. I. Iosif Gros mare proprietar — a donat materialul de lemn de gorun — necesar la îngrădirea sf. biserici și a casei parohiale în preț de 25.000 Lei, asemenea și Dlul Director domenal din loc Maurițiu Stern, pentru spriginul acordat în totdeauna bisericii și instituțiilor noastre culturale din loc.

Dumnezeu să le respătească cu sănătatea depină — într'u mulți ani!

Nadăș, 7 Ianuarie 1930.

Romul Roșiu
cond. of parohial

Nr. 6767/1929.

Comunicat oficial.

Se aduce la cunoștința Prea Cucernicilor Preoți, că în toate chestiunile oficiale bisericești și de ordin cultural, se vor adresa Consiliului Eparhial prin oficiul protopopesco.

Arad, la 15 Ianuarie 1930.

† Grigorie
Episcop.

BIBLIOGRAFIE.

A apărut și se recomandă lucrarea D-lui Ioan Răsu Abrudeanu: „Patriarhul Românelor Dr. Miron Cristea, înalt Regent”, Personalitatea I. P. Sfințitului Nostru Patriarh și Regent, a căruia activitate multiplă se înfățișează în aceasta lucrare, este cel mai bun criteriu de apreciere a lucrării din chestiune. Scopul acestei lucrări este de a comemora zece ani împliniți dela vremea, când înalt Prea Sfinția Sa a ajuns, ca cel dintâi ardelean, pe scaunul mitropolitan și primat al din București.

Dar este de a se remarca și personalitatea autorului acestei lucrări, un publicist de forță.

Costul unui exemplar legat, pe hârtie cromo, de lux, este de 1000 Lei, iar pe hârtie velină de ilustrații, numai 500 Lei.

Autorul a fost invitat a lua legătura cu librăria Noastră diecezană, care să lea în primire exemplarele, spre desfacere în eparhie.

Recomandăm călduros această lucrare, tuturor oficiilor protopopești și parohiale, precum și intelectualilor Noștri.

Arad, la 11 Ianuarie 1930.

† Grigorie
Episcop.

Biblioteca Preotului Ortodox.

Preoțimea noastră ortodoxă are prilejul să-și îmbogățească cunoștințele prin broșurile cari apar în *Biblioteca Preotului ortodox* de sub directă conducere a Prea Sfințitului Episcop Grigorie. În scurtă vreme dela apariția ei, această bibliotecă are deja sub tipar patru broșuri, tratând cele mai actuale probleme din demeniul pastorației, catehizației și misionarismului. Broșurile sunt următoarele:

1. Pastorația individuală și Colectivă.
- 2.
3. Misiunile religioase pentru popor.
4. Manual de Catehizație.

Se impune o cât mai intensivă propagandă ca nici un preot să nu rămână fără aceste broșuri, cari se tipăresc în număr redus de exemplare și dintre cari unele sunt aproape epuizate. 1—7

Parohii vacate Concurse.

Conform rezoluțiunii Ven. Consiliu Eparhial No. 6861/1929, pentru îndeplinirea parohiei întâia din Covăsinț, devenită vacantă prin trecerea în statul de de-

ficiență a Părintelui Ioan Cure, care este de clasa I, se publică concurs în termen de 30 zile socotite dela prima publicare în organul „Biserica și Școala”.

Venitele împreunate cu acest post sunt:

1. Una sestiune parohială în extenziunea ei de azl.
2. Locuință în edificiul fostei școli confesionale No. 318, trei camere, bucătărie, alte supraedificate și grădină, locuința în starea cum să află, comuna bisericească nesuportând alte reparațiuni.

3. Ștolele legale.

4. Birul parohial 400 Lei.

5. Intregirea dotației dela Stat.

Preotul ales va trebui să catehizeze la toate școlile din loc, fără altă remunerație. Va suporta toate impozitele după întreg venitul său preoțesc.

Parohia fiind de clasa I, recurenții vor avea să prezinte dovezi despre pregătire recerută pentru parohii de clasa I, și despre 8 clase de liceu și bacalaureat.

Recurenții, cu prealabila știre a protopopului tractual, se vor prezenta în vre-o Duminică ori sărbătoare în sfânta Biserica din Covăsinț, pentru a-și arăta dexteritatea în rituale și oratorie.

Cereri însoțite de anexele necesare, adresate Consiliului parohial din Covăsinț, se vor înainta în termenul concursual Oficiului Protopopesco ort. român din Siria, jud. Arad.

Recurenții din altă dieceză vor alătura la cererea de concurs actul de învoire din partea Prea Sfinției Sale Părintelui Episcop diecezan.

Dat din ședința Consiliului parohial ort. român din Covăsinț, dela 19 Decembrie 1929.

Aurel Adamovici m. p. paroh-preș. cons. par.
Luca Toader, iun. m. p. notar ad hoc.

În înțelegere cu: Mihail Lucaș, protopop.

3—3

—□—

Conform rezoluției Ven. Consiliu Eparhial de sub No. 7033/928 prin aceasta se scrie concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în organul of. „Biserica și Școala”, pentru îndeplinirea parohiei de cl. III-a din comuna Ohabalungă, pe lângă următoarele venit:

1. Sesiunea parohială în estenziunea ei de 30 jug.
2. Ștolele legale.
3. Intregirea dotației preoțești dela stat.
4. Locuință nu este.

Alesul preot va avea să achite toate impozitele după beneficiul său.

Va avea să catehizeze la școala primară din loc fără altă remunerație.

Rogările de concurs însoțite cu documentele prescise, adresate Cons. par. ort. din Ohabalungă, sunt a se trimite în termenul concursual oficiului protopopesco ort. rom. din Bălinț.

Reflecții sunt datorii a se conforma dispozițiilor § 33 din Regulamentul pentru parohii, a se prezenta în sf. b.s. din Ohabalungă, spre a-și arăta dexteritatea în cele rituale și oratorie.

Cei din altă eparhie numai cu consenzul Prea Sfinției Sale Părintelui Episcop pot concura.

Dat în ședința Consiliului parohial din Ohabalungă.

Consiliul parohial,

În înțelegere cu: Ioan Trifu, protopop.

3—3

—□—

Pentru îndeplinirea parohiei din Lipova, protopopiatul Lipovei, devenită vacantă prin decedarea parohului Ioan Cimponeriu, în conformitate cu rezoluțiunea Veneratului Consiliu Eparhial Nr. 211/1930, se publică concurs cu termen de 30 zile computat de la prima publicare în organul oficial „Biserica și Școala”.

Venitele parohiei sunt:

1. Locuință liberă în casa parohială conform ordinului Ven. Cons. Eparhial Nr. 5099/1929
2. Una sesiune paroh. constatătoare din 32 jug. cad.
3. Stolele legale.
4. Eventuala întregire de la Stat, pentru care parohia nu garantează.

Din venitul parohial jumătate, — cu excepțiunea locuinței, — până la 8 Iulie 1930 compete Văd. Preoteasa Ecaterina Cimponeriu cu obligamentul de a suporta impozitele după acest beneficiu.

Parohia este de clasa I. (primă), deci reflectanții vor dovedi calificarea prevăzută în concluzul Nr. 84/1910, al Veneratei Adunări Eparhiale.

Alesul este obligat a suporta toate impozitele după beneficiul parohial, de care se împărtășește; a catehiza la școalele primare, dintre cari l-se vor designa și a predica la rândul săptămânii sale.

Reflectanții au să-și înaltimeze cererile de recurs adresate Consiliului parohial din Lipova și înscrise cu documentele recerute privitoare la calificare și despre eventualul serviciu preotesc prestat, oficiului protopopesc din Lipova în termenul concursului, având sub durată acestuia a se prezenta pe lângă stricta observare a dispozițiilor §-ului 33 din Regulamentul pentru parohii în Sf. biserică din Lipova în vre-o Duminică ori sărbătoare, spre a-și arăta dexteritatea în cântare, tipic și oratoria bisericească.

Reflectanții cari vor dovedi pregătire de-a înstrui și conduce cor, vor fi preferați având obligamentul de a înstrui și conduce corul bisericesc în ființă.

Recurenții din alte Eparhii vor produce învolrea Prea Sfințel Sale Părintelui Episcop diecezan, de a putea recurge la aceasta parohie.

În înțelegere cu: Consiliul parohial.

Fabriciu Manuilă
protopresbiter.

—□—

2—3

Institutul Biblic al Bisericii ortodoxe române dăruind a tipări în biblioteca sa o serie de broșuri pentru prevenirea și combaterea propagandei sectante, publică pentru aceasta concurs, pe termen de trei luni, adică până la 1 Aprilie 1930, pentru alcătuirea următoarelor broșuri:

1. Sectele religioase. Istoricul apariției lor. Starea lor astăzi externă și internă. (În această broșură se va arăta pe larg biografiile întemeietorilor acestor secte, cari au fost adesea ori oameni de rea credință înșelători etc.).
2. Problema mântuirii, după concepția ortodoxă catolică, protestantă și sectantă.
3. Sfânta Scriptură și Sf. Tradițiune.
4. Biserica.
5. Tainele Bisericii.
6. Cultul Sfinților.
7. Tălcuirea Sf. Scripturi.
8. Cinstirea Sfințelor Icoane.
9. Cinstirea Sf. Crucii.
10. Rolul misionarului ortodox.
11. Metoda prevenirii și combaterii sectelor.

Tratarea acestor chestiuni se va face într-o expunere clară, cu termeni înțeleși de toată lumea și cu argumentație biblică suficientă pentru luminarea de-săvârșită a chestiunii.

În ceea ce privește stilul, acesta nu va fi nici popular, nici științific, ci pe cât posibil va trebui să îndeplinească ambele aceste calități.

Și fiindcă broșurile se vor tipări cu două feluri de literă și anume, cu literă mai mare argumentația strict necesară și compatibilă cu o descriere pe înțelesul tuturor, iar cu literă mai mică textele biblice în întregime, pentru aceasta alcătuitorii vor ține seama în tratarea subiectelor de lucrul acesta.

Formatul broșurilor va fi acela al broșurilor tipărite în biblioteca Institutului biblic, și fiecare broșură va putea avea de la 5—7 coale de tipar adică 80—120 de pagini.

Institutul biblic plătește ca drept de autor odată pentru totdeauna, pentru broșurile alese, lei 40.0 coale de tipar.

Alegerea broșurilor se va face de către comitetul de editură al Institutului, la care va lua parte și comitetul administrativ sau un delegat al său.

Cei care doresc a cunoaște mai amănunțit felul în care Institutul dorește să fie tratate aceste chestiuni, sunt rugați să citească referatul prezentat comitetului administrativ în această privință, de către dl. Th. Păcescu, președintele comitetului și publicat în revista „Biserica ortodoxă” de pe numărul pe luna Decembrie.

2—3

Conform rezoluțiunii Veneratului Consiliu Eparhial ort. român din Arad nr. 6952/1929, pentru îndeplinirea parohiei Satchinez, protopopiatul Vișeu, devenită vacantă în urma morții preotului Vichente Radu, se publică concurs cu termen de 30 zile, socotite de la prima publicare în organul diecezan „Biserica și Școala”.

Venitele împreunate cu acest post sunt:

1. Sesiunea parohială.
2. Casa parohială.
3. Stolele legale.
4. Birul parohial, conform deciziunii Prea Veneratului Consiliu Mitropolitan din Sibiu nr. 200/1929. M., luat în concurs din oficiu.
5. Întregirea dotației preoțești de la Stat, pentru care parohia nu garantează.

Alesul va predica în fiecare Duminică și sărbătoare și va catehiza la toate școlile primare din parohie, fără nici o remunerație din partea comunei bisericești.

Impozitele după venitele parohiale cad în sarcina celui ales.

Parohia este de clasa I. (primă).

Reflectanții din alte dieceze numai cu învolrea Prea Sf. Sale Părintelui Episcop pot concura.

Recursele ajustate cu documentele necesare și adresate Consiliului parohial din Satchinez, se vor înainta în termenul concursului Oficiului protopopesc ort. român din Vinga, iar reflectanții se vor prezenta, — observând dispozițiile §-ului 33. din Regulamentul pentru parohii, — în sf. biserică din Satchinez, pentru a-și arăta dexteritatea în cele rituale și în oratorie.

Satchinez, din ședința de la 21. Februarie 1929.

Consiliul Parohial.

În înțelegere cu: Sava 7. Seculin protopop.

—□—

1—3